

[Gert Petersen]

det, som man har snakket om. Det har vi nu fået at vide af finansministeren, og det er klart, at så er det jo ikke så meget. Så har regeringen ikke engang haft helt den succes ud fra sine egne forudsætninger, som jeg oprindeligt troede, og derfor må man nok spørge: hvordan kommer det så til at gå videre, når der skal så store anstrengelser til, så store nedskæringer, så mange indgreb mod dyrtidsregulering, mod sociale rettigheder osv. for at afstedkomme denne ikke voldsomt imponerende forøgelse, endda med meget stor forsinkelse? Hvor meget mere skal der så til fra regeringens side for at afstedkomme den store forøgelse? Det kan løbe én koldt ned ad ryggen ved tanken om, hvad regeringen så har i sinde, og det vil vi naturligvis vende os imod.

Det må være andre metoder på en helt anden social basis, som tages i anvendelse for at løse problemerne, de metoder, som jeg bl.a. selv har gjort mig til talsmand for heroppe. Det må være de veje, man går, så vi ikke skaber øget ulighed og utryghed i befolkningen.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Allerførst skal jeg lige for en ordens skyld sige, at vi selvfølgelig vil stemme imod hr. Estrups dagsorden. Den er os så inderlig imod, fordi den simpelt hen bygger på, at det, der skal redde landet, er at fortsætte den dødssejler af en økonomisk politik, den borgerlige regering fører, dødssejler for dem, der har det dårligt, og dødssejler i forhold til dens egen målsætning, fordi det klart er fremgået af finansministerens manglende svar heroppefra, kombineret med det, han har sagt, at de mål, man har opstillet, ved man godt at man ikke kan realisere.

Når finansministeren ikke vil svare på det heroppefra, er det selvfølgelig udtryk for, at han ikke har lyst til at sige, at han godt ved, at der vil være en høj arbejdsløshed også i 1990. Det er selvfølgelig ikke skægt at stå heroppe og sige, og det korresponderer ikke særlig godt med den jubeloptimisme, statsministeren sædvanligvis lægger for dagen. Jeg synes dog i det mindste, at finansministeren lagde ud i starten her med noget, der var lidt mere sagligt.

Jeg vil godt kommentere det dagsordensforslag, som er fremsat af hr. Svend Auken.

Jeg nåede faktisk ikke at sige noget om det tredje punkt heroppefra, og det synes jeg egentlig er rimeligt at sige. Jeg er såmænd ikke i tvivl om, at hr. Svend Auken godt ved, hvad VS mener om socialdemokratiets forslag om overskudsdeling.

Egentlig synes jeg, det er lidt ærgerligt, at denne debat mest er kommet til at handle om tal. Problemet er vel nok, at når man fremlægger en dagsorden, der er så bred, og hvor man godt vil diskutere tallene også, så bliver det altid den ideologiske ende, der bliver koblet af. Egentlig synes jeg, det var meget bedre med en forespørgsel, hvor man tog de ideologiske aspekter alene og diskuterede dem; så er der en chance for, at man kommer igennem dem.

Som sagt kan vi ikke støtte dette dagsordensforslag, og det kan vi ikke af to årsager. Vi er for det første uenige i den vurdering, der ligger i det, der hedder præambelen, hvor hr. Svend Auken taler om »en meget positiv udvikling i virksomhedernes indtjening«. Det er rigtigt, at de har tjent mere, men vi vurderer det altså ikke som særlig positivt.

Den anden årsag er det sidste punkt, hvor der tales om »en ligelig fordeling af indflydelse og formue mellem ejere og ansatte«. Det knytter sig i virkeligheden meget tæt til det overskudsdelingsforslag, socialdemokratiet går ind for, og som vi er meget, meget kritiske over for, som vi er modstandere af. Derimod er det klart, at vi mener, at der skal være en retfærdig fordeling af skattebyrden. Det har vi sagt masser af gange heroppefra. Det kan vi ikke blive uenige om. Men overskudsdeling er vi afgjort modstandere af.

Jeg synes, at en stor del af problemet i den model, socialdemokratiet nu er kommet frem til, er, at man for det første stadig væk satser på, at det skal være en slags gulerod, for at man på arbejdsmarkedet fra fagbevægelsens side skal være løntilbageholdende. Det er ikke ligefrem det, jeg synes der er brug for i øjeblikket, slet ikke når man står med begge ben i en overenskomstsituation, hvor fagbevægelsen bliver trynet direkte og indirekte fra mange forskellige sider og i virkeligheden står meget svagere, end den har gjort i mange år.

Det andet problem er den model, der siger, at den måde, lønarbejderne skal erhverve indflydelse på investeringerne på, er ved, at de skal være medejere af de enkelte virk-